

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

حزب کار ایران (توفان)

۲۶ اکتوبر ۲۰۲۰

«زنده باد ارمنستان شوروی!»

«ارمنستان زجرکشیده و سختی‌دیده، گرسنه و به لطف آنتانت^[2] و دانشکده‌ها^[3] به گرسنگی و ویرانی رها شده و محکوم به فرار دسته جمعی گشته است، این ارمنستانی که همه «دوستان»ش به وی خیانت کردند، امروز نجات خود را در اعلام کشور شوروی یافت:

نه تضمین‌های فریبکارانه انگلستان، «محافظ باستانی» منافع ارمنستان، نه چهارده نکته بدنام ویلسون^[4] و نه وعده‌های جاززانانه فروشندگان بازاری جامعه ملل مبنی بر «موکل» خواندن خود برای اداره ارمنستان، نتوانستند ارمنستان را از قتل‌عام و نابودی فزونی نجات دهند (و نمی‌توانستند هم آنها را نجات دهند). فقط ایده قدرت شوروی به ارمنستان آرامش و امکان تجدید حیات ملی می‌داد.

در اینجا برخی از حقایق ذکر شده است که منجر به شوروی‌شدن ارمنستان شد. سیاست‌های مخرب دانشکده‌ها، این عوامل آنتانت، کشور را به سمت هرج و مرج و بدبختی سوق می‌دهد. جنگ علیه ترکیه، که توسط دانشکده‌ها تحریک می‌شود، اوضاع دشوار ارمنستان را وخیم‌تر می‌کند.

کسانی که از گرسنگی و محرومیت در استان‌های شمالی ارمنستان رنج می‌برند، در پایان ماه نومبر قیام می‌کنند و کمیته نظامی انقلابی ارمنستان را به ریاست رفیق کاسیان Kasjan تشکیل می‌دهند.

در تاریخ ۳۰ نومبر رئیس کمیته انقلابی ارمنستان تلگراف شادباشی برای رفیق لنین ارسال می‌کند که در آن اعلام می‌شود، که ارمنستان شوروی متولد شد و کمیته انقلاب شهر دلیشان Delishan را تصرف کرد. در اول دسمبر،

آذربایجان شوروی داوطلبانه از استان‌های مورد مناقشه چشم‌پوشی کرد و تسلیم زنگه‌زور Sangesur،

نخجوان Nachitschewan و قره‌باغ کوهستانی Berg-Karabachien را به ارمنستان شوروی اعلام

کرد [منظور اول دسمبر ۱۹۲۰ است - تکیه از حزب کار ایران (توفان)].

در اول دسمبر، کمیته انقلاب از طرف فرماندهی ترکیه شادباشی دریافت کرد. در تاریخ ۲ دسمبر، رفیق ارژنیکیدزه اعلام کرد که دولت دانشکده از ایروان بیرون رانده شده و نیروهای ارمنستان خود را در اختیار کمیته انقلاب قرار می‌دهند.

امروز ایروان، پایتخت ارمنستان، در دست قدرت شوروی ارمنستان است.

دشمنی چند صد ساله ارمنستان و مسلمانان نواحی، با ایجاد همبستگی برادرانه میان مردم زحمتکش ارمنستان، ترکیه و آذربایجان، با یک ضربه زیرپایش خالی شد.

باشد که همه کسانی که مورد خطاب اند، بدانند که تنها قدرت شوروی این موقعیت را داشت که به اصطلاح «مسأله» ارمنه را حل کند، مسأله‌ای که گرگ‌های فرتوت دیپلماسی امپریالیستی بیهوده بر سر آن سر و کله می‌زدند.

زنده باد ارمنستان شوروی!

«پراودا» شماره ۲۷۳،

۴ دسامبر ۱۹۲۰

امضاء: ژ. استالین».

(نقل از جلد چهارم کلیات رفیق ستالین به زبان المانی ص ۳۶۵-۳۶۴).

این نامه ستالین مربوط به دسامبر سال ۱۹۲۰ است که توافق برادرانه میان کمونیست‌های آذری و ارمنی به میان آمد. بعد از انقلاب اکتوبر ۱۹۱۷ در روسیه، که بلشویک‌ها بر سر کار آمدند، دول «آنتانت» تلاش کردند که در ماوراء قفقاز جمهوری‌های جداگانه‌ای ایجاد کنند و آنها را از روسیه شوروی سوسیالیستی جدا گردانند. اولین جمهوری مستقل ارمنستان در ۲۸ مه ۱۹۱۸ تشکیل شد که در دست حزب ناسیونال - شونیست داشناکوتیون قرار داشت. این دولت ضد شوروی سوسیالیستی، در پی ایجاد ارمنستان بزرگ و آذربایجانی‌ها بود و قتل‌عام ترک‌های ترکیه، که در جنگ شکست خورده بودند.

ترکیه نیز پس از معاهده «سور» که خیالش از جانب «آنتانت» راحت شد و به تجزیه عثمانی بزرگ تن در داد، در جبهه شرق خودش را برای کشورگشایی آماده کرد. دشمنی ترکان عثمانی با ارمنه از آنجا نیز ناشی می‌شد که ارمنه اساساً در جنگ اول جهانی جانب تزار روسیه را گرفته بودند و خواهان شکست ترکان عثمانی بودند، این در حالی بود که جمهوری آذربایجان در جانب مسلمانان عثمانی قرار داشت. نظامیان ترکیه با یک یورش قطعی و مصمم علیه اولین جمهوری ارمنستان، که زیر نفوذ داشناک‌ها قرار داشت، در سپتامبر سال ۱۹۲۰ میلادی تعرض به ارمنستان را آغاز نمودند. این جنگ به ضرر ارمنستان تمام شد که بخشی از خاک خویش را از دست داد. در ۲ دسامبر ۱۹۲۰ نمایندگان جمهوری ارمنستان، که در جنگ با ترکیه شکست خورده بودند در ناحیه «گیومری» ناگزیر به قبول شرایط صلح تحمیل شده از طرف دولت انقره گشتند. دولت ترکیه تمامی ارمنستان غربی را به تصرف خود درآورد و از آن خود کرد و در آنجا به پاکسازی ارمنه دست یازید. در واقع بعد از این شکست از ارمنستان چیزی باقی نماند. ارمنستان، که به آن صورت مثله و خمیر شده و به سرزمینی به مساحت سی هزار کیلومتر مربع تقلیل یافته بود، دیگر به صورت یک کشور مستقل قادر به ادامه زندگی نبود و هر آن در معرض خطر تهدید مجدد ترکیه متجاوز قرار داشت. در همان زمان بلشویک‌های ارمنی نیز، که در مبارزه دائم با داشناک‌های حاکم بودند، به یاری ارتش سرخ، که به قفقاز وارد شده بود، تا جمهوری‌های هوادر «آنتانت» را براندازد، در ۲۰ نومبر ۱۹۲۰ رژیم داشناک‌ها را سرنگون کردند. در روز دوم دسامبر ۱۹۲۰ جمهوری ارمنستان به یک جمهوری سوسیالیستی ارمنستان شوروی تبدیل شد و بساط ناسیونال - شونیست‌های ارمنی در قدرت برچیده شد.

«مساواتیست»‌های آذری در روز ۲۸ مه سال ۱۹۱۸ با یاری ترک‌های عثمانی، که تحت نام «اردوی اسلام» فعالیت نظامی داشتند، به رهبری «انور پاشا»، وزیر جنگ عثمانی، با الهام از ایده «توران بزرگ» در جمهوری آذربایجان به قدرت رسیدند و حزب مساوات، استقلال آذربایجان را از روسیه تزاری اعلام کرد. این حزب از «پان‌اسلامیسم» دفاع می‌کرد و به گشتار ارمنه دست می‌زد. گشتار شوشی^[5] که به نسل‌کشی سی هزار ارمنی انجامید، از وقایع مهم و تکان‌دهنده این دوره است. در حقیقت در جنوب قفقاز دولت‌های ضد انقلابی و ناسیونال - شونیست «مساواتیست»‌ها،

«داشناک»ها و «منشویک»های گرجی بر سر کار آمدند و ماوراء قفقاز به مرکز ضد انقلاب ضد شوروی سوسیالیستی بدل گشت.

این دول ضد انقلابی کماکان به گشت و گشتار ادامه می‌دادند تا این که در ۲۸ اپریل سال ۱۹۲۰ با شورش بلشویک‌های آذربایجان در باکو و با یاری ارتش سرخ شوروی حکومت «مساواتیست»ها سرنگون شد و جمهوری شوروی آذربایجان مستقر گردید. این جمهوری به اتحاد جماهیر شوروی ضمیمه شد. بعد از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، کشور فعلی جمهوری آذربایجان، در سال ۱۹۹۰ از «جمهوری سوسیالیستی آذربایجان» به صورت «معجزه‌آسا» به «جمهوری آذربایجان» تغییر نام داد و در روز ۳۰ اگست ۱۹۹۱ اعلام «استقلال» کرد. این جمهوری، که سال‌ها قبل با روی کار آمدن خروشچف، از سوسیالیسم دست کشیده بود، حال در سال ۱۹۹۰ رسماً از سوسیالیسم دست کشید و عملاً کشور را به کام سرمایه‌های امپریالیستی - صهیونیستی و سرمایه‌داری بازار پرتاب کرد و حکومت موروثی «علی‌اوف» را بر سر کار آورد.

زیر نویس ها:

[2] - اتحادی میان روسیه، فرانسه و بریتانیا در جنگ جهانی اول بود که به این اتحاد بعدها پرتگال و جاپان نیز پیوستند، «آنتانت» جبهه‌ای بود علیه المان، اتریش - مجارستان، و بعدها امپراتوری عثمانی و بلغارستان.

[3] - داشناک‌ها اعضای تشکیلی به نام فدراسیون انقلابی ارمنی (ARF) هستند که دارای تمایلات ناسیونال - شونیستی برای ایجاد ارمنستان بزرگ و به شدت ضد ترک می‌باشند.

[4] - چهارده نکته ویلسون - که از جانب رئیس جمهور امریکا در سال ۱۹۱۸ به عنوان برنامه صلح تدوین شده بود، در یکی از نکات سخن از تضمین استقلال و صداقت قدرت‌های بزرگ و همچنین کشورهای کوچک می‌رفت.

[5] - نسل کشی شوشی رویدادی در سال ۱۹۲۰ میلادی بود که توسط سربازان آذربایجانی علیه ارمنی‌تباران شهر شوشی صورت گرفت و تخمین می‌زنند که نزدیک به ۳۰۰۰۰ نفر از ارمنه این شهر توسط نیروهای آذربایجانی کشتار شدند.

به مشاهدات رفیق موسایف یکی از اعضای حزب کمونیست آذربایجان استناد کنیم: «کشتار بی‌رحمانه زنان، کودکان و افراد سالخورده بی‌دفاع شروع شد و ارمنیان به صورت انبوه مورد کشتار قرار گرفتند و دختران زیبای ارمنی پس از تجاوز به آن‌ها کشته شدند. به دستور خسروبیگ سلطانف کشتار بیش از شش روز ادامه یافت و خانه‌ها در قسمت ارمنی نشین غارت و ویران شد».

رفیق گریگوری ارژنیکیدزه از فعالان سیاسی گرجستان و عضو کمیته مرکزی حزب کمونیست بلشویک شوروی، در دیدار خود با نمایندگان آذربایجان شوروی، با اشاره به بازدید خود از شهر شوشی بعد از ۱۹۳۶ وقوع قتل‌عام ارمنیان، اظهار داشت: «تا به امروز من تصویری را که در ماه مه ۱۹۲۰ (حدود دو ماه بعد از قتل‌عام ارمنیان) در شوشی دیدم، با وحشت به یاد می‌آورم. زیباترین شهر ارمنی ویران و با خاک یکسان شده بود. ما اجساد زنان و کودکان خردسال را در چاه‌ها دیدیم.»